

Tot i que hauria pogut al·legar que havia de fer llit, perquè, de fet, estava prou malalta, la Rose Sayer s'hi va negar, perquè no era cap nyicris i perquè, a més, s'adonava que el seu germà, el reverend Samuel Sayer, es trobava molt pitjor. Se'l veia tan, tan feble, que quan es va agenollar per a la pregària del capvespre, els seus gestos semblaven fruit d'una crisi nerviosa involuntària, més que no pas moviments volguts, i quan alçava les mans, li tremolaven amb violència. Just abans de tancar els ulls amb devoció, la Rose li va veure les mans primes i transparents, i li va distingir els ossos dels canells com si estigués veient els d'un esquelet.

La calor carregada d'humitat de la selva africana semblava que s'espessís quan queia la nit i es reunien perregar. Les mans entrelaçades de la Rose estaven xopes, ben bé com si les hagués enfonsat en l'aigua, i en agenollar-se havia notat un regalim de suor baixant-li per sota la roba i formant dos petits tolls a la sofraja. A la seva edat, aquella sensació la feia ser més conscient que no duia cotilla, una peça de roba sense la qual —tal com li havien ensenyat— cap dona de catorze anys en amunt no s'havia de presentar mai en públic. De fet, a l'Àfrica central la cotilla era impossible, però la Rose també havia de treure's del cap —com si fos una provocació del maligne— el pensament que de tant en tant l'assaltava de no portar cap mena de roba interior sota el vestit blanc.

Enmig de la tensió provocada per la xafogor, aquella idea li va reparèixer en el solemne moment de la pregària, però la Rose la va foragitar i es va centrar, un cop més, amb una intensa angoixa, en l'oració que en Samuel estava elevant amb un fil de veu i dicció vacil·lant. El seu germà pregava per un guiatge celestial que establís un ordre a les seves vides i el perdó dels seus pecats. Després, quan declamava l'habitual oració perquè Déu beneís la missió, la veu li anava flaquejant cada cop més. Es podia dir que, després de l'arribada d'en Von Hanneken i de l'exèrcit alemany, la missió, per la qual havien donat la vida, gairebé ja no existia. S'havien endut a tothom, tant conversos com pagans, per fer de soldats o de camàlics de l'exèrcit alemany de l'Àfrica central. El bestiar i les gallines, les olles i les paelles i els aliments, tot s'ho havien emportat, fins i tot la capella transportable. I ara només els quedava el bungalou de la missió, a tocar d'una clariana deserta. La feblesa va anar desapareixent de la veu d'en Samuel, que continuava pregant perquè l'espantosa calamitat de la guerra que assolava el món no trigués a desaparèixer, perquè s'aturessin la matança i la destrucció, i perquè, quan haguessin recuperat el seny, els homes s'allunyessin de la guerra per gaudir de la pau universal. I amb aquella última petició, la veu d'en Samuel havia guanyat molta més força, i va pregar perquè el Totpoderós beneís els exèrcits d'Anglaterra, els conduís sans i estalvis a través de la més severa de les proves, i coronés els seus afany amb la victòria sobre els militars impius que havien provocat aquell desastre. La veu d'en Samuel tenia un to combatiu i un aire de discurs de l'Antic Testament, tal com feia segles un altre Samuel havia pregat per la victòria sobre els amalequites.

—Amén! Amén! Amén! —va sanglotar la Rose amb el cap acotat sobre les mans entrelaçades.

Al final de la pregària, tots dos es van quedar agenollats en silenci durant uns segons, i després es van alçar. Encara hi havia

prou llum perquè la Rose distingís la silueta vestida de blanc d'en Samuel, dreta i vacil·lant, i la seva cara pàl·lida. No va ni intentar encendre el llum. L'Àfrica central alemanya estava en guerra contra Anglaterra, i ningú no sabia quan podrien obtenir petroli o llumins. Tenien tallada qualsevol comunicació amb el món si no era travessant un territori hostil.

—Germana... —va començar en Samuel amb un fil de veu—, em retiro a descansar.

No el va ajudar a despullar-se —eren germà i germana i havien rebut una educació molt estricta, i la Rose no s'hi hauria vist amb cor, tret que ell tot sol no hagués sigut capaç de sortir-se'n—, però quan ja era al llit s'hi va acostar a les fosques sense fer soroll. Volia comprovar que les mosquiteres estiguessin ben passades.

—Bona nit, germana —li va dir en Samuel. Fins i tot amb aquella calor asfixiant, li petaven les dents.

La Rose va tornar a la seva cambra i es va estirar al llit de campanya, turmentada per la calor, tot i que només duia una camisa de dormir molt fina. Sentia a fora els sons de la nit africana: els xisclets dels micos, el crit d'algun depredador i el bram dels cocodrils a tocar del riu. Tot acompanyat d'un bronzit continu i agut —però tan familiar que ni el sentia— del núvol de mosquits que hi havia a l'altra banda de la cortina.

Quan va aconseguir agafar el son —regirant-se inquieta per culpa de la calor— ja era gairebé mitjanit, i es va despertar quan l'alba despuntava. En Samuel la devia haver cridat. Va sortir descalça de la seva cambra i va travessar corrents la sala d'estar en direcció a la del seu germà. Però si en Samuel havia tingut prou lucidesa per cridar-la, ara ja no. Gairebé tot el que deia era intel·ligible. Per un moment li va fer l'efecte que estava explicant el fracàs de la seva vida davant del tribunal al qual no li quedava gaire temps per presentar-se.

C. S. Forester

—La pobra missió... —deia—. Han sigut els alemanys, els alemanys...

Va morir molt poc després, amb la seva germana plorant-lo al costat. Quan el primer embat del dolor se li va anar alleujant, la Rose es va aixecar a poc a poc. El sol s'alçava per sobre del bosc i il·luminava la clariana. Estava sola.